

Jana Maternová

ZÁPOLENÍ

Nekonečná cesta duše Ingrid

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jana Maternová © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-178-5

Prolog

Život. Množina buněk, které Vesmír v jejich životaschopné sounáležitosti plní tajemným skupenstvím duše, aby ji nasadil na hrací plochu planety Země. Dává tak vzniknout bytostem, za jejichž individualitu osobně ručí. Některé hned zpočátku vystaví první zkoušce trpělivosti. Šestky přece nemohou padat pořád. Jiné nechá zajásat hned v počátku. Se svojí kostkou v ruce zůstává hlavním rozhodčím právě začínající hry. „Přáli jste si hrát? Tedy do toho!“ pokyne nám se svou nekonečnou elegancí a nic nám neslibuje.

Z prostoru tam anebo nikde se ocitáme na prvních políčkách cesty. Kam máme dojít? A kudy? Někde, za mnohonásobně víc než pouze devatero horami a devatero řekami, tušíme náš cíl. Toužíme po něm od prvního úderu našeho droboučkého srdíčka. Představa vítězných ovací nám nedovoluje žádný oddechový čas. Jen moudrý Vesmír však ví, že spěch tu není na místě. Hned po pár klidných krocích má pro nás připravenou první zkoušku. Něko ho zdrží, jinému dopřává prvních slastných pocitů z úspěchů. Zatím to jsou jenom trojky, které nás pouštějí za dalšími dobrodružstvími. I ty ale dovedou potrápit. Jsme však ještě čerství, svěží, plní nadějí. Ještě nesmutníme. Překážky zatím nejsou hrozbou. Jsou výzvou a my je přirozeně vítáme.

Zvládáme své počátky. Různým tempem, ale zvládáme. Ostatně, ono porůznu nasazené tempo už se nám nikdy nepodaří sjednotit. Kostka má šest stran. Nezdá se to mnoho. Pouhých šest čísel však vytváří nekončící škálu kombinací a my se rozcházíme.

Je libo vpravo? Tudy vede dlouhá cesta. Její modř láká. Neuvědomujeme si, že modrá je barva hlubokých, zrádných potoků a rozbouřených hladin. Brodíme se tedy vodními toky, z kamene na kámen přeskakujeme proudy. Zlatou rybku však chytí jen málokdo. Nevadí. Ještě máme šanci. Na konci by na nás měla čekat mořská panna. Ta si s vodními živly lépe rozumí. Netušíme však, že zakletý žabí princ trůnící na kameni před studnou nám může náš dobře zamýšlený záměr zhatit. Vracíme se zpět na rozcestí. Poněkud vyčerpání, ale stále mladistvě nadšení.

Doleva se jde ke koníčkům. Zachce se nám houpacího. Odvážnější pomyslí na klus nebo cval. Možná se doopravdy povozíme. Než nám cestu zastoupí oř černý jako uhl. Vzpurností v očích nám dává jasně najevo, že jsme se zmýlili. Život nebude jen vábivý pohled z koňského hřbetu. Už jsme nějaký čas v pohodě. Je třeba trénovat. Vyplatí se být připravený i na obtížnější zkoušky. A zaveze nás třeba.... Inu, třeba rovnou do pekla.

Jsme vyděšení, ale potřebujeme se zachránit. Napínáme šlachy, protahujeme krok. Dýcháme přitom velmi mělce. Pekelná síra nepříjemně pálí v krku. Jsme den ode dne více vyčerpaní. Chvillemi ztrácíme orientaci. Není se pak proč divit, když narazíme na škodolibě nastrčené vidle, nebo šlápne-me čertovi na ocas. A šup. Zpátky do teplíčka. Krev v nás klokotá, žíly se hrozivě nadouvají. Máme chuť mrsknout nepřejícnou kostkou. Rozmetat ostatní figurky a samy zalézt přinejmenším pod stůl. Jak dlouho se ještě máme plahočit od ďábla k čertu? Kdo nás vysvobodí?

Právě když si začínáme nejvíc zoufat, přelétne nám nad hlavou holubička. Bílá svou nevinností, líbezná svou čistotou. Dokážeme-li v sobě utišit křik bezradnosti, mohli bychom uslyšet její tiché vrkání. Něco nám chce povědět. Hádáme, co to má být. Zvířecí řeči rozumíme jen pramálo.

Ale ano! Posílá nás na louku! Tam přece nemůže být zle! Zahálku nám však nedovolí. Když už se tu chceme načichat vůně trávy, pak nám svěří alespoň prasátko na hlídání. Zatím žádné zlaté. Docela obyčejné, ale vcelku milé. Běda však, když neuhlídáme. V tu ránu se nám růžovoučký čuník před očima změní v černočerného, zabahněného divočáka. Prcháme. Nevěda kam, můžeme zbloudit zpátky do pekla. Anebo že bychom udrželi směr a vydrápali se až na Zlatý vrch?

Jsme už velcí. Jaképak s námi cavyky. Každé dobro mívá svého patrona. Nad tímhle bdí samotný pan Obr. Avšak kdopak by se Obra bál? Nepřestáváme věřit. Dáme to. Se stále menší trpělivostí a ve stále vyšší frekvenci vrháme kostkou. Tentokrát je třeba jedniček. Jenom jedniček! Vesmíre, pomoz přece! Jde to pomalu, ale půjde to. Stále doufáme. Přejde naše chvíle. Vydrápeme se na kopec. Zase se rozhledneme do kraje! Neúprosný kyj Obra

se nad námi míhá v doprovodu výhrůžek a spílání. Zoufale se snažíme zabránit vzájemnému střetu. Avšak stane se. Mnozí se s ním setkáme na kůži. Náhle je tu skutečná bolest. Toužíme se jí co nejrychleji zbavit. Ponecháváme svá opotřebovaná těla napospas Obrovi, abychom zachránili své k smrti vyplašené duše. Bolest však neustupuje. Ještě jednu jedničku, prosím... a ještě jednu... Jenom se nevzdat!

Vydechneme jen krátce. Vždyť věže paláce jsou už nadohled. A hle! Je tu rovnou brána s královskou korunkou zasazenou v portále. Jsme však stále před hradbami. Ještě ne! Ještě jsme se neutkali s drakem. Hned tři hladové krky najednou. A zas ten oheň! Žhnoucí plivance nám zanechávají cejchy na těle. Jsme unavení. Kdosi nás nabádá: „Dohrát! Každá hra se musí dohrát!“ Kostku už stěží uzvedneme. Spíláme jí, když se splete v čísle. Tohle jsme přece vůbec nepotřebovali! S dětinskou nešikovností kličkujeme mezi nenasytnými hlavami. Vytoužená truhla s blyštivými pozlátky už nemůže být daleko. Sem tam zachytíme záblesk jejich falešné krásy. Nemůžeme se dočkat, až se budeme moci dotknout. Přelezli jsme už tolik překážek, zdolali tolik strmých kopců! Přitom nám stále nedochází, že ten jediný a pravý poklad si neseme v sobě. Máme přece těla! I když nám začínají být více na obtíž než k užitku. Jsme stále tu! Existujeme, tudíž máme šanci pochopit. Proč jsme onu strastiplnou hru hráli? Stačíme si to uvědomit dřív, než se nám podaří poslední hod? Otevrou se nám vytoužené útroby věží? A co tam skutečně najdeme? Budeme opravdu slavit vítězství, nebo ustrneme v údivu nad lacinou falší našich očekávání?

Dorazili jsme do cíle, ale neděje se nic zvláštního. Hra končí. Jistota cesty se mění v nejistotu. Co bude dál? Začneme se ohlížet přes rameno. Zachce se nám vrátit. Alespoň o pár políček zpátky. Být na moment ještě ve hře. Užít si ono napětí, radost z přelétavých úspěchů i nadšení z překvapivých dobrodružství. Proč jsme jen tolik pospíchali?

Konečně víme. Právě ta báječná pohádková cesta měla být naším cílem. Poznali jsme, co jsme poznat měli. Zbývá jediné. Poděkovat tělu za jeho pohostinnost a vychutnat si odtajnění záhadného skupenství duše.

Taková je hra, kterou Vesmír nazval životem. Téměř jako „Z pohádky do pohádky“.

Pomóóc ! Už je to tady zas. Děsnej randál ! Všude kolem mě to zuřivě bublá a řve. Je tu najednou strašlivě málo místa. Mám pocit, že se udusím. Stěny, mezi kterými jsem měla doposud svoje měkoučké, houpavé místečko, se nadouvají. Mám strach, že se rozpuknou a na mě se vyřítí rozběsněný proud lepkavé červené tekutiny. Víím, jak zrychlila svoje tempo. Když je klidná, příjemně mě šimrá. Je všude a přitom nikde. Schovává se pod tenkou slupkou různě tlustých a tenkých hadiček, ale nikdy se nezastaví. Jsem na ní závislá. Teď mi nahání strach. Co když se na mě opravdu vylije?

Je tu náhle nepředstavitelně těsno. Tlačí se na mě hmota, která byla ještě před chvílí bezpečně daleko. Je stále více horká. Pálí ! Lomcuje se mnou, i když mi už nezbývá ani zlomeček z prostoru, ve kterém jsem se mohla dosud pohybovat. Je mi úzko. Kdybych mohla plakat, plakala bych. Tuším, jaké to je. Mokro kutálející se dolů po tváři. Tíseň uvnitř a zmáčený obličej. Nepila jsem už někdy vlastní slzy? Nechutnaly mi. Bylo jich ale tolik, že jsem se mohla snažit sebevíc, stejně mi do pusy pokaždé nějaká zbloudila.

Proč mě to nutí plakat? Vždyť ještě nemám oči? Bolí to o to víc. Tíseň svírající srdíčko nemá kudy utéct. Je mnohem horší než tlak vzdušného masa a výhrůžně tepajících žil. Bolí mě to a bojím se. Maminko, proč mi to děláš?

„To jsem zvědavěj, jak se z toho srabu vyhrabeme. Musela sis vymyslet dítě zrovna teď? Baráku není ještě ani půlka a prachy docházej. Co si myslíš? Že to budu táhnout sám? A ty se budeš válet doma s miminem? Tohle jsme si nedomluvili. Víš ty vůbec, kolik dneska stojí dítě? Máme splátky jako prase! Nemůžeš si jen tak heknout a hodit mi všechno na záda. Potřebuju tě na stavbě. Nepomejšlej na nějakou mateřskou! Bez tvýho platu to prostě nedáme. Budeš si to muset nějak zařídit, když jsi byla tak chytrá a nedávala sis bacha. Prcek se nám teď prostě nehodí. Sakra, tos nemohla počkat?“ křičí tatínek na maminku.

Nelíbí se mi, jak na ni křičí. Mojí mamince se to také nelíbí. Třeše se. Myslím, že pláče. Ona může. Ona má oči. Určitě má mokré tváře. Jejím hez-

kým tvářím ty rozpatlané šmouhy nesluší. Nenapadá mě, že by neměly být hezké a že by jim slzy snad mohly slušet. Moje maminka je moc krásná. Samozřejmě! Je to ta nejkrásnější maminka na celý planetě. Vždyť jsem si ji vybrala! Představovala si mě. Byly to takové něžně barevné obrázky. A tak tu jsem. Proto, abych jí vyplnila její touhy. Bude to asi fuška, ale těším se .

„Nekřič, prosím,“ špitne hlas, který tak ráda poslouchám. Zní ale nějak zastřeně. Moje maminka má překrásný zvonivý hlas, když si s nadšením povídá s kamarádkami o svém sladkém tajemství. To tajemství jsem já. Tedy už nejsem. Ale byla jsem. Dost dlouho mě hladila přes její voňavou kůži a říkala mi: „Ještě počkáme, maličký. Až budeš o malinko větší. Až mi tě nikdo nebude moct rozmlouvat. Ještě bych o tebe musela příliš bojovat. Přijde čas. Pak už bude pozdě na potrat. Potom tě představíme tatínkovi. Ještě raději ne,“ a její teploučká, hladoučká dlaň mě přiváděla do slastných mrákot. Vlastně jsem se pořád houpala na obláčku. Milovaná, konejšená, vítaná. Moje maminka si mě moc přála.

Až o mě skutečně pověděla tatínkovi. Musela mu o mně povědět. Je přece můj tatínek. A má moji maminku rád. Tak moc rád, že zařídil, aby se jí mohla splnit její velká touha. Abych mohla přijít já.

Čekala jsem a připravovala se k další pouti na Zemi dlouho. Kolikrát už jsem měla hodně silné nutkání. Už, už si najít své rodiče. Zkusit to znovu. Pokaždé mě ale na poslední chvíli smetla vesmírná meluzína. Odnesla mě od planety zpátky do prostoru rozjímání. Abych pochopila. Abych se neunáhčila. Abych našla vyrovnanost a jistotu, že vím, kým mám být. Prý bych se mohla zmýlit. Musela jsem si svoji novou maminku nejprve vysnít. Měla to být právě taková bytost, která mi pomůže splnit můj úkol. Moje maminka , která teď vzlyká, je ona jediná. Moje vyvolená. Mnou vyvolená.

Dočkala jsem se. Vesmír mě moudře pozdržel v mé netrpělivosti. Jako by sám věděl, jaké pozemské bytosti ke mně patří. Vždyť mám tak chytrou maminku! Ukázalo se, že udělala správnou věc, když si mě zpočátku ponechala jenom pro sebe. První slova, která jsem totiž zaslechla od mnohem hrubšího hlasu tatínka, byla: „Bože, ty jsi tak pitomá! No co. Vyřešíš to a

basta. Potrat už dnes není žádná ostuda, ne? Nemusí se to nikdo dozvědět. Dítě si teď prostě nemůžeme dovolit. “

Moje maminka se však jen tak nedá. Měla jasno. A to už nějaký čas. Ale ne tak, jak si představoval tatínek. Začala mě bránit. Byly mi už bezmála čtyři měsíce. Nemohla tedy nevyhrát.

„Přestaň si hrát na chudinku! Nejseš jediná těhotná, co staví barák. Chceš snad, aby měl ten capart kde bydlet. Nebo ne? Tak se hold musíš snažit. Zejtra jedem na stavbu. Budu tě potřebovat. Řemeslníci jsou drahý. Musíme přece šetřit na kočár. Elektřinu si vysekáme samy. Nemůže to být až taková věda,“ pokračuje můj tatínek už o něco mírněji.

Maminčin hlas neslyším. Anebo je to tím příšerným klokotem, co tu všude kolem hartusí. Sem tam se dokonce ocitnu v podivných kleštích. To když se svaly pode mnou a nade mnou zatnou a v křeči mě drtí mezi sebou. Je to odporne. Nahání mi to hrůzu. Připadám si hrozně křehká, rozbitná a slabá. Chci to za každou cenu zvládnout, abych nezklamala moji maminku. I když se moje srdíčko občas na moment zastaví. Nutím ho pak do práce, ale nejsem si jistá, jestli mu dokážu pokaždé poručit. Byla bych radši, kdybych to dělat nemusela. Kéž by moje maminka přestala plakat! Kéž by se zase uvolnila a pohoupala mě tou svojí krásně kolíbavou chuží. Taky by si mohla přiložit svoje heboučké ruce na břicho a poslat mi svoji jedinečnou energii. Uvítala bych i něco na posilněnou. Abych pořádně rostla a mohla ji víc bránit. Nesnáším, když je moje maminka nešťastná. Kvůli komukoliv. Kvůli mému tatínkovi už se nesmí trápit vůbec!

Ach, maminko, pomoz mi už z té svíravé pasti. Všechno ti oplatím. Jenom už nebud' smutná!

Myslím, že tatínek usnul. Nejsem si ale jistá. Možná se mi hlasy mých ochránců jen ztrácejí v hlomozu maminčina těla. Teď! Náhle se všechno ko-

lem mne prudce zastavilo. Křeč! A hned za ní další, o něco slabší. Směsice rachotivých zvuků se proměňuje v táhlou, pronikavou sirénu. Maminčina duše volá o pomoc. Kvílí mi hned za zády. Je to nesnesitelné. Dlouhý, monotónní, vysoko posazený hlas ve mně vyvolává paniku. *Maminko, já tě potřebuju ! Co mi to děláš?* Křičí moje myšlenky, které nepřetržitě a s velkým úsilím vysílám směrem k mysli mojí mámy. Přestávám se soustředit na slova zvenku. Zoufale se snažím udržet tam, kde jsem. Neporušená a při smyslech.

Podařilo se mi to. Nejspíš právě proto, že tatínek podlehl únavě. Musel být po celodenní práci v továrně vyčerpaný. K tomu ty starosti, které si dělal o naši budoucnost! Bude to dobrý táta, když nám staví dům. Zítra by měl odpočívat. Zítra nemusí vydělávat peníze.

Peníze, peníze... To slovo mi nedělá dobře. Něco jsem si s nimi už užila a nebyla to zrovna přátelská setkání. Pamatuji si, že se mi stále nedařilo. Nedokážu popsat, co a jak se mi mělo dařit, ale vím jistě, že peníze v tom hrály důležitou roli. Váhám. Nerozumím mým pocitům, když slyším slovo „peníze“. Jako bych ho chtěla raději přeslechnout. Zároveň ale vím, že by to nebylo nic platné. To slovo tu zkrátka být musí. A nejspíš tu bude pořád. Až budu mít tělo... až budu dívka, slečna, žena i stařena... Musím si na něj zvyknout.

Další bouřka venku pomalu ustává. Jsem hrozně unavená. Ztrácím přehled o rozhovoru tam venku. Hromy se začínají vzdalovat a blesky po sobě nechávají zase už jenom tu dobře známou, jasnou červeň. Rozhodně to ještě není klid slunce, ale krupobití už to také není. Pomalu rozeznávám různé druhy houpání, které mi maminka dopřává. Třeba když přechází po bytě. Když přešlapuje z nohy na nohu, aby si ulevila při vaření, nebo když pustí sprchu a pomalu se mydlí. Mám to ráda. A ještě raději mám, když si přitom zpívá.

Tentokrát si však nezpívá. Několikrát se s hlubokým nadechnutím odráží k prudšímu pohybu. Trošku přitom ztrácím orientaci, ale vím, že je to potřeba. Pro maminku je stále obtížnější zvednout se z křesla nebo se ohnout, aby si natáhla teplejší ponožky. Má mě přece v bříšku a já už nejsem žádné slunéčko sedmitečné. Maminka mi tak říká. Ale jenom, když jsme spolu samy. Jsem moc ráda „slunéčko“. Někdy navíc „sedmitečné“. Nemůžu se dočkat, až ten zázrak s tak zajímavým jménem uvidím na vlastní oči. Zatím si ho představuji jako „berušku“. Na ty si ještě hodně dobře vzpomínám. Spoléhala jsem na ně tenkrát jako na „pošťáky štěstí“.

Už se nehoupu. Neslyším nic než ticho. Po přestálých peripetiích mi začíná být zvláště lehko. Maminčiny ruce už bezpečně poznám. Pokládá si je přesně tam, kde ji šimrám. Už se hodně vyznám. A hned tak něčeho se nezaleknu. Nejsem tu přece poprvé!

Neodpočívám dlouho. Lekám se hluku, který tropí všelijaké hlasy přerušované muzikou. Nejsou živé. Jsem proto klidnější než před chvílí. Tyhle hlasy mé mamince ublížit nemohou. I když jsou někdy hodně divoké. Nejsem tím nijak nadšená, když mám poslouchat televizi, ale maminka to asi potřebuje. Trvá to jenom chvílička a už se necítí tak moc sama. Snažím se ji často v noci uklidnit, že není a nikdy už nebude osamělá. Ani v noci, kdy nemůže usnout, zatímco tatínek montuje v továrně auta. Má přece mě! Chci se jí připomenout. Rozhazuji kolem sebe ručkama i nožkama, takže možná vypadám jako rozhoupaný kašpárek na nitích. Je z toho moc hezká hra. Maminka se snaží chytit tu moji patičku, tu pěstičku, ale nepovede se jí to nikdy. Jsem totiž hodně mrštná. Potom mě nadnese několikrát povzdechnutí a je po hraní. Ztrácíme se sobě navzájem v hlucích televize.

Maminka už nevzdychá. Zdá se mi taková položivá, polomrtvá. Apatická se tomu, myslím, může říkat. Je to takové divné prázdno. Nic mi neschází,

nic mě netíží, ale stejně je to takové o ničem. Jako bychom o sobě navzájem nevěděli. Pokaždé se už nemůžu dočkat, až mi pošle nějaký pozdrav. Jedno jaký. Ale chci být stále s ní. V jejích myšlenkách a plánech. Aby dýchala, jedla, pila a zpívala pro mě. Aby pro mě žila. Já tu jsem přece také pro ni. Tolik ji miluju, že ji ani tatínek tolik nemiluje. To mě trápí. Budu ho to muset naučit.

Kdyby ji měl totiž doopravdy rád, nebylo by tu teď tak temno. Jako by na mě spadl černočerný mrak. A pod tím mrakem se ničemu nedaří. Ustavičné bubláni a škvrkání je skoro neslyšné. I pravidelný tlukot srdce je pod tou těžkou dekou lenivý. Když se stěny kolem mne pohnou, pak s velikým vypětím a hodně ztěžka. Moje maminka je nesmírně unavená.

Zdá se mi, že by se nejraději otočila a vykročila přesně opačným směrem, než kam se spolu s nekonečnou řekou času posouváme. Jenomže proti proudu se žádnému pohybu příliš nedaří. Je to stejné jako s během proti větru nebo s výskokem do výšky. Jsou síly, které nelze oklamat. Jsem už pro jednu tu. Maminka to dobře ví. Přesto jakoby zatoužila po návratu. Váhá. Po divoké konverzaci s tatínkem je nejistá.

Udělala jsem opravdu správně, když jsem obelhala Přemka? Neměli jsme se nakonec doopravdy nejprve dohodnout? Zvládnou všechno kolem děťátka sama? Je tu vůbec někdo, kdo by mi pomohl, až si nebudu vědět rady? A co kdyby se se mnou, nedejbože, něco stalo? Kdo by se potom postaral o moje malinké?

Maminka ke mně vysílá otazníky, které se přede mnou šmodrchají do zlověstných pletenců. Jde z nich strach. Jak si představuje neexistující možnosti návratu, otáčí se mnou, jakoby ždímal mokré prádlo. Opravdu mě to hodně bolí. Jsem ještě tak křehká! Její myšlenky mne posouvají tu řídkou kostičkou, tam neukotveným kloubkem. Dá mi obrovskou práci udržet moje slaboučké tělíčko tak, jak si pamatuji, že má být. Ručky pěkně u ramínek, nožky v kyčelních jamkách, prstíky ve správných rozestupech. Nejtěžší to je s chodidly. Chtějí se mi roztočit jako řetízkový kolotoč. Nemám ještě pevné kotníky. Je to hotový rébus. Moc se snažím. Nesmím moji milovanou maminku zklamat. Nepřestávám jí věřit. Ona ty otázky nemyslí zle. Má to jenom těžké.

Vždyť jsem tu přece právě kvůli tatínkovi. Cítím, že si máme něco dát. On mě, já jemu. Jsem moc ráda, že se mohu vrátit. Dostali jsme šanci.

On nebyl nikdy zlý. Stal se však obětí svého vlastního neštěstí. Pěstoval si ho v sobě jak starostlivý zahradník. Pravidelně vyséval a pravidelně sklízel. Přitom byl jediným, kdo ho mohl zarýt do země tak hluboko, že by už nenašlo cestu vzhůru. Než by se prodralo středem zeměkoule, aby vyrašilo kdesi u protinožců, mohl by tento ničím zvláštní, vcelku pohledný muž prožít život mezi notovými linkami. Tenkrát si ještě s potěšením na svých všednodenních toulkách prozpěvoval.

Potom od něho odešla žena. Nebylo to samo sebou. Měl ji jistě rád. Jenom k ní jeho „rád“ nedoléhalo. Jako když hlas narazí na vysokou skálu. Vytvoří se ozvěna, která ho pošle zpět. Takové „rád“ vysílal muž k ženě, o které s pýchou říkával, že je to jeho životní láska. Avšak namísto aby jí koupil květinu nebo ji pozval na skleničku vína, počítal každý vydělaný peníz. Aby měl víc. A ještě víc. A když se mu přesto zdálo, že stále nemá dost, nerozpakoval si dopomoci jinak. „Sázky a dostihy“ tomu říkával, když odcházel do herny mezi muže, kteří měli, co utrácet. On od svých návštěv naopak očekával, že se mu jeho „měšce“ naplní. Zklamání z nesplněných očekávání bývá v takových případech více pravděpodobné než fanfáry na počest vítěze. A tak se s pravidelností jízdního řádu stávalo, že žena zůstávala o samotě u stolu bez květin a prochládlé ruce si hřála o šálek černého čaje.

Odešla právě včas, aby ještě stihla skutečně žít. Vzala s sebou tři dospívající syny. Nejprve podléhala naléhání jejich otce, aby jim nebránila v pokračování jejich vzájemného ovlivňování. Její oči se však otvíraly do široka. Začínala vidět jinak. S každým dnem svobody dohlédla dál. Jednoho horkého letního dne svým krásným synům sbalila po kufříku a odjela do sousední země. Nebyla žádný velký dobrodruh. Jenom dala na tušení, že tam na ni čeká srdce, kterému touží naslouchat. Láska jí pak pomohla zapustit kořínky a nechala ji vykvést do vyspělé krásy pěstěných růží. Náležitě přitom zalévala také její tři mladé oddenky. Našly si svou milou zahrádku. Otáčely se

za sluncem a ukrajovaly si ze svého bochníku chleba den za dnem s vděčností, že je sytí. Matka se nenápadně měnila ve stařenku s vějířky šťastných vrásek. Její synové jí nezapomínali děkovat, že je kdysi připravila o jejich otce. Ještě včas na to, aby se jeho zálibou pro přesuny hromádek peněz nestačili nakazit.

Jejich tatínek trpěl hodně zákeřnou chorobou. Nebylo na ni léku. Když prohrál cenné papírky i zvonivé mince, rozprodal doslova střechu nad hlavou. Od střešní krytiny obstojné kvality přes více či méně ztrouchnivělé trámy až po podlahu prolezlou všelijakou havětí. Do autobusové zastávky, kde po svém celodenním lelkování přespával, si nic ze svého bývalého majetku nenastěhoval. Zůstala mu potrhaná igelitka. Náhradní ponožky v ní záhy nahradily vypité i nedopité láhve. Člověk ztrácel své člověčenství. Nehledal jej nazpět. Neštěstí a šírající pocit vinny, které se dopustil na svých třech synech, mu zaslepovaly oči. Neustále se mu před nimi míhali tři báječní kluci, kterým on nedal víc, než jen holý život. S obtížemi dohlédl na chodník před sebou. Do svých vysypaných kapes už raději nenahlížel vůbec. Kolik tenkrát asi viděl z postavy, do které s takovou bezcitností udeřil? Rozbil jí lebku, aby mohl prošacovat její kabát. Našel v něm sto dvacet korun a kreditní kartu, ke které nikdy neobjevil kód. Po vykonané směně to představovalo dvě lahve laciného pití za život mého milovaného.

Než se spravedlnost dostala ke slovu, zahynul na bídu. Jediné dílo, na kterém důsledně a ustavičně po celý jeho pokrácený život dospělého muže pracoval. Příčinu jeho smrti se nepodařilo jednoznačně definovat. Fleky omrzlé kůže se v roztodivných mapách střídaly s hlubokými ranami, rejdišti hladových parazitů. Většina orgánů se při pitvě sypala pod rukama. Jen srdce bylo zatvrdlé jako stoletý beton v ocelovém mřížoví.

Tělo mého milovaného na pitevním stole naopak zářilo nezpochybnitelným zdravím. Otevřeli jej. Přestože bylo zřejmé, že rána ocelovou tyčí rozdělila lebku vejpůl. Pravá půlka obličeje tak klesla o pořádný kus níže, přičemž se natrhla nosní přepážka, praskla sanice a vypadlo několik zubů. Byl krásný i tak. Bylo mi nepředstavitelně těžko. Nechtěla jsem se s ním za žád-

nou cenu rozloučit. Hladila jsem jeho pokřivenou tvář a nacházela v ní nové, dosud neobjevené obdivuhodnosti. Jako by ho útočník ozdobil vzácnými, zcela jedinečnými šperky. Naléhali na mě. V márnici bylo hodně chladno. Všem mým doprovázejícím zalézala zima pod rukávy a do nohavic. Já jsem však hořela. Láska ve mně šlehala plameny, které se zoufale snažily prohrát ledové tělo mého milovaného. Nemohlo se jim to podařit. Ani já jsem se nemohla své lásce obdivovat věčně. Děkovala jsem. Skláněla jsem se s vděčností za prožitě. Konejšila jsem, ale především jsem slibovala.

Sejdeme se. Milovaný můj! Můj nejdražší! Najdu si tě tam, kam odcházíš. Věř mi a měj, prosím, strpení. Přijdu za tebou. Nevím kdy, ale přijdu!

A doufala jsem, že v prostoru bez času nebude mému milému čekání na mě příliš dlouhou chvílí.

Když jsem se i já projela spirálou lákavého světla a ocitla se v končinách nepodmíněné lásky, celá jsem se oddala pátrání po mé milované duši. Jenom s ní jsem ve světě hmoty zažívala souznění, na které mi už později zůstaly pouze vzpomínky. Nikdy později už do mé blízkosti nevstoupil nikdo, kdo by se mnou mohl vytvořit jednu společnou, dokonalou bytost na Zemi. Věděla jsem, že mého celého JÁ mohu dosáhnout pouze ve spojení s mým předčasně zesnulým. Ještě jsme toho měli tolik co vykonat.

Nenašla jsem ho. Dokonce jsem se na svých poutích krajinami slastného odpočinku nesetkala ani s kající se duší nešťastníka. Obě bytosti, jež mi svými činy umožnily růst, už byly zpět ve světě bolestí, strachů a nahodilých radostí. Nezbývalo, než se vydat za nimi. Za pomoci veškeré nastrádané moudrosti, jež je laskavý Vesmír prosycen, jsem se připravila ke svému dalšímu pozemskému počínání.

„Běž a pomáhej. Nesud! Nikdy nikomu nic nevyčítej! A především, nedovol v sobě vzniknout zášti! Buď přesně taková, jaká jsi! Buď sama sebou! Nelekej se překážek a nehledej, kudy je obejít. Je jenom jedna cesta. Budeš klopýtat. Budeš se zadýchávat. Občas zakolísáš, ba i upadneš. Jsi však silná. Podepřeš nejprve muže, jenž ve svém bytí neustále postrádá berle. Je však ještě příliš mladý na to, aby mu slušela hůl. Buď mu nápomocna. Ani v těch

nejtěžších chvílích nezapomeň, že jsi silnější. Že jsi dál. Že jsi Ty a nikdo jiný. A věř! Přijde den, kdy se před tebou objeví brána. Zkouška Tvé odvahy a rozhodnosti. Projdeš-li, prožiješ skutečný Ráj na Zemi. Ty už víš, kdo jediný tě může doplnit tak, že budete opět jednou, celistvou bytostí...”

A rozestoupilo se přede mnou nic, které mě obklopovalo.

Na moment jsem usnula. Sen mi připomněl, proč se nesmím vzdát.

O talíře cinká jenom jeden příbor. Tatínek si u maminky vyprosil svoje oblíbené jídlo. Zaslouží si ho přece! Vždyť pracoval ! Jenomže to maminka taky. Náš nový dům by však potřeboval mnohem více párů rukou, aby se v něm dalo svítit a nebyla v něm zima. Pro dva je tam práce příliš. A já jsem ještě malá.

Jak ráda bych mamince pomohla. Takhle je mi moc těžko. Cítím její vyčerpání. Nejedla. Šla si lehnout dřív, než se v ní všechno dočista zastaví! Mám hlad. Protože moje maminka má také hlad. Nechce se mi hýbat, jako jí se nechce hýbat. Stáčím se do co nejmenšího klubíčka. Tak se dá tíseň snést o malinko líp. A čekám. Musím být trpělivá. Tolikrát jsem to už dokázala. Přece to teď nevzdám! Věřím mojí mamince! Víím, že bych se mohla rozhodnout a vrátit se do hodného Vesmíru, kde žádné těžké deky nepadají. Napadá mě, jak by mi bylo vmžiku lehké.

Naštěstí se mi zdají sny. O tom, co bylo , i o tom, co by mělo být.

Jé, to je nádhera! Skoro jako ve vesmírné zahrádce! Něco mě kolíbá a krásně to tu voní! Tak sladounce. Maličko lepkavě, trošku po medu. Ale med to není! Kdepak, to bych poznala. Na tom jsem si kdysi náramně pochutnávala. Tohle je podobná vůně. Je to vůně slasti. Takhle voní ženy, když jsou milované. Nemůže být tedy úplně pravda, že by tatínek neměl maminku rád.

Vesmír by nikoho, kdo by nebyl schopen lásky, na planetu Zemi nepustil. O tom už přece musím něco vědět.

Člověk je však bytost nepředvídatelně složitá. Dokáže zapomínat a předstírat. Také zapírat a manévrovat. Až se mu doopravdy může stát, že před ním Láska nakonec bázlivě utíká. Tatínek ale není bezcitný a sobecký. Jeho ego o sobě nechává slyšet více než by bylo nutné, to je pravda. Ale teď právě miluje maminku!

„Ach, ách, ještě, tááák... Pojď ke mně, miláčku! Buď ale opatrný, prosím! Pozor na naše maličké!“ šeptá maminka tatínkovi a rozsvěcí moji komůrku těmi nejčarovnějšími barvami. Prohýbá se vlnkami rozkoše. Prodýchává opojný vzduch. Sem tam mírně zakňourá. Jako přítulné, mazlivé koťátko a houpy a houpy... Chvillemi ke mně doléhá jen příjemně tlumené světlo. To je můj tatínek vměstnaný v jediném otvoru, který mě spojuje se světem. To on mě houpá! Stěna mého příbytku se prohýbá v pravidelných nárazech. Mě to ale vůbec nevadí. Nebojím se, že by se mi mohlo něco stát. Napětí kolem mne stoupá. Je to však jiné napětí, než to, které doprovází strach. Tohle je neuvěřitelně příjemné, vítané, okouzlující až čarovné. Táhne mě s sebou. Prostupuje mnou, takže splývám s rozkoší, kterou překypuje moje okolí. Unáší mě. Nejprve stoupám jenom zlehýnka. Pokaždé se ještě vrátím do hebkého polštářku mamčině lůna. Jako na moři. Nechávám se hladit vlnami, které přicházejí tak pravidelně, že mě plní neochvějnou jistotou. Užívám si lehkost a Lásku. Ano, je to Láska. Nepochybují o tom, že se děje něco, k čemu dal sám Vesmír své nejlaskavější svolení. Můj tatínek miluje maminku, moje maminka miluje tatínka. Tatínek a maminka se milují.

Vlny, které mě vynášejí do prostoru nekonečné Lásky, se zvedají stále výš. Každé mamčině prodýchnutí je hlubší a následuje za ním delší, tichá pomlka plná toužebného očekávání. Já i maminka opouštíme planetu, na které stále zůstávají naše těla. Vzlétáme a pronikáme sférami mnohobarevné rozkoše až před bránu paláce samotné bohyně. Ještě se před ní na okamžik zastavíme. To abychom vyjádřily úctu a pokoru, se kterou do sídla Paní Lásky vcházíme. Brána brán se před námi sama otevírá. Už neslyším ma-

minčin dech ani nepřerušované tempo jejího těla. Přesto vím, že se nic nezastavilo. Že tu stále je, existuje, žije... S nejvyšší uctivostí poklekáme před trůnem panovnice, které jsme naprosto oddané.

Odměňuje nás za to prožitkem extáze, jež nám tají dech. Chtěly bychom se pozdržet. Zůstat ještě o vteřinu, dvě déle. Udržet se v těch výšinách objímající rozkoše.... „Ještě, ještě...“ vzdychá hlas maminky a já se tiše přidávám.

Paní Láska je však moudrá a spravedlivá. Každému naděluje přesně tolik, aby v něm ponechala semínko touhy pro příští setkání. Velmi, velmi jemně nám dává pokyn k návratu.

Opouštíme palác tisíců světél, abychom se znovu nadechly. Čerstvá dávka vzduchu nám pomáhá k plynulému klesání. Už zase běží čas. Vklouzáváme do našich těl. Maminka povoluje napnuté svaly, já se zavrtávám do hedvábné podušky. Návrat byl pozvolný. To abychom si odnesly co nejvíce z palácové nádhery. Nastává chvíle slastného uvolnění, šeptaných něžností, nevyslovené vděčnosti...

Zůstávám v naprostém klidu. Nehýbu se. Toužím zachytit alespoň ozvěnu toho milostného šepotu. Chci se radovat spolu s mojí maminkou. Teď se přitulí k horkému tělu tatínkovu a oba se zahrnou sprchou drobounkých polibků, kterými si navzájem slízají kapičky potu z pokožky. Vím, jak by měly chutnat. Trpělivě čekám na ono slastné doznívání slasti.

Nic. Už ke mně nic láskyplného nepřichází. Jako když se film přetrhne v půli. Nebo se rozbije sklenka zpola plná lahodného vína. Rozněžnělou spokojenost nahrazuje pocit nedostatečnosti a neúplnosti. Naplnění se zastavilo kdesi na prahu. Něhu, pozornost a rozkoš z dotýkání náhle vyháňí chlad a nezáměr. Můj tatínek se odvrací od ženy, se kterou se právě miloval. Bez jediného projevu vděku, díky nebo třeba jen náklonnosti okamžitě usíná. Maminka se trápí. Nemá s kým sdílet. Nedostává se souznění. Cítí se použitá a vzápětí odložená. Cítí se zneužitá.

Tatínku, copak skutečně nemiluješ? Nevnímáš rozkoš své milé jako své vlastní štěstí? Neraduješ se z dávání a přijímání? Necítíš potřebu být se svou

ženou? Jen tak být? Copak jsi už zapomněl, jakou Láskou tě sytil Vesmír? Býval jsi přece také Láskou! I já jsem Láska. Až si poprvé pohlédneme do očí, budu Láska. Kam se poděla nejsilnější energie tvého života? Proč nedokážeš milovat? Proč nežiješ z pocitu, že jsi milován? Proč, proč, proč?

Jsem zmatená. Prolétla jsem s maminkou labyrintem rozkoše, ve kterém se nedá zabloudit. Na konci nás však nečekala lázeň, která by drahocenné prožitky ošetřila vonnými esencemi a vzácnými bylinami.

Ještě však splýváme. Maminčiny prožitky se do mě vpíjí. Prosakují hmotou, aby vklouzly do mé duše. Aby jí dávaly barvy a tvary, které nikdo nikdy neuvidí. Které ji však utvářejí, jako když sochař tesá do kamene. Nebo jako když malíř vkládá hodnotu do obyčejného plátna. Moji spjatost s osobou, která mě nosí, nelze ničím přelstít.

Maminka do mě tak každou zkušeností chtě nechtě vkládá poklad za pokladem. Jsou to drahokamy. Stavební kameny mého života. Některé jsou, pravda, hodně matné. Budu na nich muset nechat kus práce. Vybrousit je, opracovat a dát jim lesk. Všechny jsou ale hodně cenné. Na těchto základech budu stavět svůj chrám. Chci ho dovést k dokonalosti. Kamínek ke kamínku, kámen ke kameni vztyčím věže, které budou dosahovat až k výškám, kde už je jenom klid, harmonie a Láska. Dokážu to. I když vím, že o kameny se na Zemi také zakopává. Nejsem tu přece žádný nováček.

Neleká mě to. Přicházím znovu, abych byla lepší. Vždyť není třeba zdolávat hory ani bojovat s draky. Stačí jen obyčejně být. Milovat každý den, sama sebe v něm a pokorně a s Láskou přijímat dary této dobré planety.

Znám už nástrahy a pastí, které by mé čisté úmysly mohly svést z cesty. Budu se potkávat se zlobou a neláskou, se lží a záští, s nenávistí a lstivostí. Znám i peníze a jejich magickou moc. Také znám chtíč a vím, jak proradné dokáže být ego. Prožila jsem už hodně bolesti a zklamání. Mnohokrát jsem podlehla a znovu se hledala. Jsem duše, jejíž věk by byl v číslech jistě úctyhodný. Přesto se ještě musím vrátit. Jiné světy mi zůstanou zapovězené, dokud svá poznání neroztrousím mezi potřebnými.

*Maminko, tatínku, přijměte mne, prosím, tak, jak k vám přicházím.
Neděje se nic, co by nemělo svůj smysl. Nic není náhoda.*

Úzkost posledních dní se ve mně pokouší vyvolat paniku. Jsou pro mne na Zemi milující ruce? Moje maminka si zoufá.

„Budeš si muset poradit sama, holka,“ pronesla k ní při poslední návštěvě její matka. „Jsem ještě naplno zaměstnaná. Nečekej, že se ti budu starat o dítě,“ a dodala ještě něco o dlouhých vzdálenostech, nevhodné době a maminčině sobeckosti. „Na koho jsi myslela, když ses rozhodovala? Na Přemka rozhodně ne. Natož aby ses o tak zásadních rozhodnutích poradila s vlastní matkou. Vidíš pořád jenom sama sebe. Ostatně, tak to přece bylo vždycky. Byla jsi neskutečně umíněná a paličatá dítě. Teď máš, co jsi chtěla. Starej se! Jak je vidět, nikoho jiného ve svém životě nerespektuješ. Budiž. Děj se tedy tvá vůle!“

Ještě že nezmínila vůli Boží. Přestože by byla prokletě blízko pravdě, pro tohle slovo jsou její ústa příliš bezbožná.

Věděla jsem, kam a k jakým bytostem se vydávám. Přesto je mi líto, že nejsem toužebně očekávané děťátko. Snášela by se mi tak snáze tíseň z nedostatku prostoru i z narůstajících obav maminky před nezbytnou událostí.

Kdyby si tak mohla porod odložit! Alespoň o pár měsíců nebo snad dokonce o celý rok, aby měli s tatínkem hotové bydlení. Jenomže to bych se já musela polámat, abych se vešla do komory, která je mi každým dnem menší a menší. Už si nemohu proplouvat vodou sem a tam. Nemohu si ani protáhnout ručku nebo nožku, když se mi v ní kvůli skrčené poloze ozývá nepříjemné brnění. Hlavičkou mnohdy narazím na tvrdou překážku. To když se maminka prudčeji napřímí nebo sehne. Pánevní kost je už totiž nebezpečně blízko. Potřebuji co nejdřív projít tunelem, abych si zabrala kus ze světa, který i mně jedním nesporným, i když nepatrným dílem patří.

Nikdo se na mě však netěší. Maminčiny občasné, třpytivé záblesky,

které ke mně ještě před časem vysílala, dočista zmizely. Putuje ke mně jen
 tíha jejích temných myšlenek. Tekutina, která mnou protéká, houstne den
 ode na línou, nevábnou kaši. Připadám si těžká a obtížná. Jsem břemeno.

„Cos říkala? Nech to bejt. Nevidíš, že jde o všechno? Jestli to dnes projedem, tak jsme na tomhle šampionátu skončili. Jó, jedéééééééééé!“ nese se ke mně těžko srozumitelný hlas. Ruší ho totiž jiný hlas, který je mnohem zvučnější. Takový odvážnější, řekla bych. Není ale živý, to dobře poznám. Za tatínkem monotónně hovoří věc, se kterou se nedá hovořit. Myslím, že komentuje další hokejový zápas. Včera i předešlým to byl stejný hlas, stejně hlasitý a se stejnými akcenty. Musí jít opravdu o něco hodně závažného. Z toho hlasu totiž srší blesky.

„A doufám, že si nevymyslíš, že pojedeme do porodnice. Co tam vůbec děláš? Kde seš tak dlouho?“ projevuje tatínek zvláštní zájem o maminku, přičemž stále nepřilíží úspěšně konkuruje svému neživému protivníkovi.

Kolíbeme se s maminkou ze strany na stranu a pomáháme si zesílenými doušky vzduchu. Je moc dobře, že mi ho maminka posílá. Jinak by mě ty příšerné tlaky rozmačkaly. Bez přehánění. Takhle se jim mám čím postavit. Cítím maminčino hluboké dýchání a pokouším se o totéž. Moje plíce se sice nevzdouvají, ale pomáhá to. Uplyne několik krátkých momentů a dostaví se úleva. Zase mám kolem sebe o něco více místa. Nikdy ho už ale nemám dostatek. Moje potřeba opustit prostor, který mi přestal stačit, je stále naléhavější. Zrovna tak jako potřeba mojí maminky zbavit se outěžku, který se pro ni stává neunesitelným. Je nejvyšší čas pro obě. Jsme naladěné na stejnou frekvenci. Obě jsme připravené k těžké práci. Vnímáme neodkladnost a velikost úkolu, který před námi stojí.

Neváháme, že bychom ho neměly zvládnout. Jsme jednoduše přesvědčené, že na to máme. Naše jistota není a nemůže být ničím podložená, přesto neexistuje důvod, který by nám v našem dalším konání mohl zabrá-

nit. Žene nás instinkt, narůstající nepohodlí, pud sebezáchovy, a to všechno pod střechou naší vzájemné touhy pohlédnout si konečně do očí.

Jsou to především moje oči, které se po dlouhém mžourání do stále kalnější vody chtějí rozkoukat. Prahnu po vidění. Tuší pestrost, která je okamžikem příchodu na svět obklopí. Těší se. Darují mi další rozměr vnímání. Moji maminku už budu moci nejen slyšet, čichat, ochutnávat a dotýkat se. Uvidím ji a budu se na ni dívat už pořád. A stále s obrovským potěšením.

Ještě několikrát se ocitnu v bezmocném sevření. Doprovází ho jenom neživý hlas v místnosti a maminčino těžké oddychování. Něco však není v pořádku. Nemám čas si ani nepatrně odpočinout. Je tu něco, co mě nedopřává oddychu ani ve chvílích, kdy dochází k uvolnění napružených svalů. Jako by mnou cirkuloval jed. Paralyzuje mě. Ztrácím přehled. Nedaří se mi vnímat tak, jak bych potřebovala. Ovládl nás stres. Maminčin strach nám brání spolupracovat. Prý je pro naši práci nevhodná doba. Maminka se bojí zloby a nepochopení.

Můj tatínek nás o několik frekvencí mívá. Znejistil nás, když se dal slyšet, že dnes rozhodně nechce být rušen. Co je to za nesmysl? Jak bychom se mohly vzepřít síle rození? Rozběhnutý proces už nelze zastavit. Propadáme se do beznaděje. Naše těla se ocitla pod vládou vyšší moci. Nezbyvá jim, než naslouchat a následovat pokyny. Není už jiná možnost.

Maminko, pohlad' mě, prosím! Povzbud' mě a otevři mi cestu k tobě!

Jsem v pasti. Všechno, co bylo kolem mne dosud přátelské, mě teď dává na srozuměnou, že už tu nemám co pohledávat. Můj čas v tomto komfortním útulku vypršel. Je mi jasné, kudy vede moje nejbližší cesta. Něco tu ale nehraje.

Brána ke světlu se neotvírá. Snažím se pomoci. Je to ale spíše jen přenesený tlak okolních stěn, který se skrze mě přenáší směrem ke stále uzavřenému tunelu. Víím, že tam musí být. Pod mojí hlavičkou tuším prostor, vzduch a světlo. Všechno se však děje naopak. I tam se svaly stahují křečmi,

namísto aby se rozvolnily a propustily mezi sebou první paprsky skutečného světla. Jak já se na ně těším!

Mami, pusť mě už!

Ztratila jsem se. Moje vědomí ochromila hrůza. Nevím, jak dlouho to mohlo trvat, ale rozhodně už nejsme tam, kde se ozýval ten cizí, ukřičený hlas. Pronikají ke mně pachy, které mi nejsou vůbec příjemné. Neznám je. Dokonce mi prostupují tělem, sytí moje chutě a působí mi střídavě závratě a bolesti. Je jimi načichlá i moje maminka. Vůbec se mi to nelíbí. Chvílemi se z toho zvláštního opojení proberu, ale raději ihned unikám zpět do milosrdného spánku. Jsem unavená a taková jiná. Jako kdyby maminka snědla něco, co mi ještě nikdy nedávala. Je to odporné a zapáchá to.

Už tu není taková tma. Ve chvílích procitnutí si uvědomuji, že je pod mnou skulina, která tam nikdy nebyla. Propouští ke mně vytoužené světlo. Já však nemám sílu se z něho radovat. Zavírám podrážděné oči a odlétám. Nechci vědět, co se doopravdy děje.

Budí mě divný, skřípavý, zcela ohlušující zvuk. Proniká mi do uší z bezprostřední blízkosti. Divné, hodně intenzivní lupnutí, jakoby se protrhla balón napěchovaný rozpínavým heliem. Anebo praskla hráz. Nejspíš došlo k obojímu. Kolem mne se valí proud vody, protože se jednoduše má kam valit. Spolu s ní mi utíká její teplo a laskavost. Ze všeho nejvíc mi ale uniká jistota. Nějaký hrubý hlas se s ospalou liknavostí ospravedlňuje:

„Bylo to už nutné, paní Králová. Nejste první ani poslední koho to potkalo. Protržení plodového vaku není žádná neobvyklá záležitost. Trochu nepříjemné, ale za tolik křiku to rozhodně nestojí. Uklidněte se a začněte konečně spolupracovat. Jestli se nám tu budete dál jenom povalovat, neporodíte ani do večera. Vzchopte se! Dejte se do pohybu!“

Stáčím se do co nejmenší kuličky. Valí se na mě lavina. Razantní úbytek vlhkosti proměnil můj příbytek na prostor, ve kterém se dá jen stěží existovat. Přitahuji si pěstičky před obličej, abych pro sebe zachránila alespoň

chabý zbyteček vláhy. Tohle už nemůže trvat dlouho. Jsem netrpělivá, napjatá, plná očekávání.

Projíždí mnou vzácná vlna nové energie. Nevím, odkud ke mně dorazila, ale nehodlám už pouze vyčkávat. Také moji maminku probudí z letargiel nekompromisní povel a dává se do pohybu. Její kroky jsou těžce pomalé, ale na tom vůbec nezáleží. Hlavně že mi změnou své polohy pomáhá správným směrem. Jako bych se propadla o dvě patra níž. Temenem hlavy narážím na nepříliš pevné zábrany, které se přede mnou pozvolna rozestupují. S každým nárazem o další kousek. Není to nijak příjemné. Píď za pídí se sunu k cíli. Je to radostně bolavé i bolavě radostné.

Nepřipouštím si možný neúspěch. Za pár okamžiků spatřím světlo a máminy oči. Vykloznu do světa, ve kterém potřebuji být, abych mu donesla svůj podíl Lásky. Kéž bych se už mohla nadechnout.

„Tlačte! Zavřete oči a zaberte! Paní Králová, nepřestávejte, dokud bolest sama neustoupí. Táááák... A teď si povolte. Uvolněte se. A za chvíli zas. Už? Přichází další kontrakce? Tak do toho! A znovu ze všech sil!...”

Mamíííí, přidej! Nenechávej mě tu! Jsem sevřená. Nemůžu!! Prosíííím! Poslouchej, co ti říkají! Dej do toho všechno! Pusť mě k sobě! Už tu nechci být!

Křičím svým vnitřním hlasem na maminku, protože si připadám zoufale bezmocná. Do poslední kapičky vody, které už tu není víc než ve vyschlé kaluži, jí věřím. Zatínám pěstičky, vraštím čelo, tisknu k sobě víčka. Dělán se menší a ještě menší, jen abych se nezaklínala mezi výčnělky tvrdých kostí. Je to boj a já jej bojuji na straně mé maminky. Spojujeme se proti všem protisilám, které nám nic nedarují jen tak. Snažím se být odvázná a statečná. Nesmím zklamat. Moji maminku nesmím zklamat. Láska k ní mi pomáhá razit cestu. Pro moji mámu se nechám slisovat třebas do podoby červíka. Jen se už tak přisát k její kůži! Bože, to bude nádhera!

Hups! Vyšplejchlo spolu se mnou i něco zbylé tekutiny smíchané s krvavými žmolky. Zachytily mě mohutné dlaně. To ostatní skončilo ponejvíc na zemi a zčásti ještě na gumové zástěře divně zavánějícího monstra. Vzápětí

jsem pochopila, že ty ruce patří právě tomu obru, který se mi postavil v nejvyšší čas do cesty. Nerozumím tomu, proč tu je. Překáží mi tu. Nechci ho tu mít.

První ledovou náruč střídá hned druhá. Ani to nejsou ony známé vůně, na které jsem se tolik těšila. Tiskne mě k sobě bytost, u které nechci být. Je chladná. Kolem jejího těla se prohánějí roztodivné energie, které mi vůbec nic neříkají. Nepřitahují mě. Hledám v nich bezpečí. Nedaří se mi to. Sice mi neublížují, ale jsou naprosto cizí. Nepatří ke mně. Nedůvěřuji jim. Přitom se v jejich zajetí vzdaluji tomu, co tak dobře znám. Z mojí maminky už cítím jenom to mazlavé, co mi ulpělo na kůži. I toho mě však bezohledně zbavují.

Je mi divně. Přitom nedokážu rozlišit, jestli mě polévá horko nebo chlad. Je to tak jiné, odlišné od bezpečného tepla mojí mámy. K tomu veliká spousta roztodivných zvuků. Nahánějí mi hrůzu. V jednu chvíli jsou strašně moc blízko, pak zase daleko. Útočí na mě strašidlo shonu, ježibaba stresu, údiv z překvapení, nejistota z nepříjemného, bubák napětí. Mé oči neustále oslepuje ostré světlo, které nemá s přátelským sluncem vůbec nic společného. Rozeznávám vířící proudy temných barev. Už úctyhodnou chvíli dýchám. Nikdo mě však dosud nepřijal. Maminko, kde jsi?

Nejspíš se přihodilo něco neobvyklého. A to neobvyklé budu zřejmě já. Proč se tak díví? Chodidlo mojí levé nožičky směřuje opačným směrem.. Přesně taková mám být. Přesně takovou mě přece chtěli! Jak jsem se měla vypořádat s váháním mojí maminky a s odmítnutím od mého tatínka? Jsem jednoduše tu. V těle poznamenaném nepřízní. Avšak s duší naplněnou Láskou.

„Paní Králová, máte krásnou holčičku. Slyšíte, jak nádherně křičí? Bude to silné dítě. Budete potřebovat sílu obě. Je nám to moc líto, ale občas se takové věci stávají. Vaše děvčátko má vadu. Na životě jej však neohrožuje. Levé chodidlo je otočené vzad. Nikdo neví, jak k takovým anomáliím dochází. Nehleďte viníka. Buďte statečná. Tady je Vaše děťátko. Pomozte mu, aby se přisálo. Je to teď opravdu moc důležité.“

Konečně! Konečně se tisknu k hebké kůži mojí maminky. Jako bych se

vrátila zpátky domů. Jsem v zajetí vůní a tepla, které tak dobře znám. Ulevilo se mi. Zvuky už nejsou tak hlučné a svět kolem mne není tolik nebezpečný. Jsem hodně unavená. Přestávám křičet . Poddávám se slastnému spočinutí na měkoučkém polštáři mamičina břicha.

Presto tu něco nehraje. Jeden vítr střídá druhý. Protivítr odmítnutí se snaží vytlačit jemný vánek přijetí. Nevím, který toho druhého přefouká. Je tu zpátky nejistota. Tentokrát mnohem hrozivější, záluďnější a bolestivější než byla ta před chvílí. Tohle je přece moje maminka! Jak je možné, že mě její paže objímají s takovou zvláštní opatrností? Copak může nevědět, jak mě má obejmout?

Mamíííí, potřebuji se u tebe schovat! Sevři mě! Něžně, něžňounce, prosím! Umíš to! Každá matka to dovede! Ty přece víš, o co jde. Mateřská láska se tomu, myslím, říká. Nechej se jí ovládnout. Mami, prosím!

Stále však zůstávám příliš sama. Její srdíčko se ustrašeně krčí za mříží, kterou se navzdory své drobnosti nedokážu protáhnout. Jsem jiná. Nenaplnila jsem její očekávání. Vnesla jsem jí do už tak neutěšeného života ještě větší zmatek. Touží mě milovat. Zároveň se za mne stydí. Myslí na to, že se mnou bude muset mezi lidi. Co tomu řeknou? Kdyby tak mohla zůstat v ústraní. Už napořád. Jen ona a já. Potom by mě snad dokázala bez výhrad milovat.

Jsme ale na planetě Zemi. Právě na téhle planetě, kde všechno musí vyhovovat. Budou mě srovnávat. Stanoví mi diagnózu. Dají mi spoustu pojmenování a označí mě nálepkou. Toho se moje maminka bojí. Proto má strach přitisknout mě pevněji. Její paže dělají pouze to nezbytné, abych jí neskouzla z potem zvlhlého těla.

„No tak! Ukažte jí, kde má hledat! Než vám z vyčerpání usne. Porod byl náročný pro vás obě.“

Další pár rukou mě posouvá mezi půvabnými záhyby lepkavé kůže. Prsty roztažené doširoka mi tlačí do týla. Nemám už tolik síly, abych se pokusila otočit hlavu na stranu. Bořím se nosem do nadtých polštářků a dusím se. Otvírám proto pusku ještě víc, než když jsem bojovala křikem.

Najednou v ní mám plno. Così mi přimačkává rtíky k sobě. V puse mi uvízl oblý hrot bochánku, do kterého jsem se před momentem bořila. Je příjemně nasládlý. Chutná mi. Další sladkost vychází zevnitř. Ani nevím, jak se to stalo. Opakuji znovu, co se mi podařilo před chvílíčkou. Funguje to! Další kapka sladkosti dopadla na můj jazyk. Je to pekelně dobré. Posílám to dál. Chci si to schovat v mém tělíčku napořád. Polykám. Mističku, kterou jsem si vytvořila z jazýčku, potřebuji mít volnou pro další kapku. A další a ještě. Saju, polykám, saj, polykám... Je to namáhavé, ale nemíním se toho vzdát. Zapomínám na všechna předchozí nedorozumění. Bříško mi zaplavuje sladká rozkoš. Na tomhle světě nemůže být nedobře. Ukojená prvním požítkem usínám.

Probouzím se. Už nějakou chvíli ke mně doléhaly hlasy mých nejbližších. Jsou mi natolik známé, že jsem ze spánku nijak nespáchala. Mezi mým opakovaným klímbáním se bavili můj tatínek a maminka. Nepřišlo mi, že by něco mělo být v nepořádku. Sice bych byla raději u mámy než na bílé dečce v košíku, ale jsem ještě příliš omámená nato, abych se o ni sama hlásila.

Několikrát jsem pootevřela víčka. To, co jsem spatřila, se mi moc líbilo. Kolem muže a ženy, kteří ke mně patřili, se blýskala mozaika fantastických barev. Ti dva byli rádi, že přestáli obávaný okamžik. Kolem nich se vznášely překrásné bytosti. Poletovaly s takovou lehkostí, že nebylo možné, aby neměly křídla. Žádná jsem však neviděla. Anebo se skrývaly za rozevlátými pohyby doslova tančících těl. Nevím, jestli měly tváře, ale usmívaly se. Byly téměř průhledné, ale nebyly neviditelné. Ať si byly nebo nebyly, mohla jsem na nich oči nechat. Zářily dobrotou a křišťálovou čistotou. Svou věčností chránily moje dva nejbližší. Přála jsem si, aby tu byly pořád.

Hrůza z tatínkových úst vyplašila křehké anděly, div že jim nepotrhala jejich pavučinková křídélka:

„Nechceš mi snad říct, že jsi porodila zrůdu?“

V jedné jediné vteřině mi tolik líbivý obrázek mizí ve tmě. Andělé odletěly a moje rodiče zakryl oblak zloby a nepochopení. Všechny své síly upínám k mamince. Zoufale jí potřebuji pomoci. Vztahuji ručičky do prázdna přede mnou a doufám, že se jim někdo přiblíží natolik, aby se mohly dotknout lidského tepla. Je ho tu však žalostně málo. Začínám se třást. Pláču. Pohlcuje mě smutek. Smutek za pokořenou maminku.

„Nemluv tak o našem dítěti. Bude žít a to je nejdůležitější.“

„Co to ale bude za život? Umíš si to vůbec představit? Budeš se tahat s mrzákem. K tomu ta fůra starostí.“

„Pomůžou jí. Doktor říkal, že se to dá spravit.“

„Pche, no jasně, že dá. Ale máš na to? Víš, kolik by nás to stálo? Nemáme hotovej barák. Ty máš co nejdřív vydělávat, a ne se válet s děckem po nemocnicích.“

„Už se nedívám. Řvu, až se nestíhám nadechovat. Pálí mě v krku a mačká mě hrůza. Můj škleb mi nedovoluje prohlédnout ani docela úzkou štěrbinou mezi víčky. Žádná tam není. Nemůže být. Tlačím víčka k sobě, abych mohla ještě hlasitěji řvát. Řídí mě děs z odmítnutí.“

Mámo, táto, jsem vaše! Potřebuju vás!

Nemůžou mě poslouchat. Nic víc v tom není. Maminka mě zvedá. Třese se mnou tak rychle, až mi vypadává dech. Nekomolují své pohyby. Jsem příliš rozrušená. Nedokážu unést odsouzení. Cítím nespravedlnost, ale nedokážu se jí vzepřít. Jsem sama. Moje maminka by se ke mně nejraději neznala. Štítí se vzít do náruče vlastní dítě poznamenané spoustou škobrtání.

Tráví nás jed, který prská tatínek. Vpíjí se do kůže. Cloumá nervy, které by si po porodní dřině zasloužily pořádnou dávku ohleduplnosti. Proto se mnou moje maminka zachází tak, až to bolí. Chce se mi brečet stále víc. Pro další vzlyky však mám málo vzduchu. Plíce nařikají. Hlasivky se bouří tichem. Sem tam ze mě vychází slabé zapískání. Pak už jen hlasitější sípání. Přepadá mě zvláštní touha. Co takhle vyskočit z těla? Počkat někde poblíž a doufat, že v sobě ještě najdu odvahu vrátit se zpátky do své podoby.

A ejhle! Ono to jde! Dívám se na maličké, bezbranné nemluvně v třesoucích se rukou rozčarované, nešťastné mámy. Mojí mámy! Závan lásky si mě okamžitě bere s sebou. Miluji ji. I kdyby mě ona sama chtěla z mého těla vytřást... Kdyby doopravdy vzala své dlouhé nohy na shrbená ramena... Kdyby se jí podařilo vrátit se v čase zpátky... Stejně bych ji milovala. Stejně bych se o její lásku prala. I kdybych měla z vlastního nařikání sama přijít o sluch. Mám mámu a mám ji k uplákání ráda.

„Ach, holčičko nešťastná, ubožátko malý! Co si s tebou jen počít?“ houpe mě kdosi hodně opatrně na rukou. Možná je to hodná kmotřička. Anebo sudička s vlídným proroctvím?

Její dobrota kolem mne vytváří lasturu, ve které je mi skoro jako u maminky v bříšku. Víím, že tenhle vzácný okamžik nepotrvá dlouho.

„Andílku, zlatíčko, princezničko, co tě jen čeká? Jak se budeš protloukat životem?“ zeptá se mě ještě, i když jí musí být jasné, že jí nemá kdo odpovědět. Snažím se o co nejpoctivější zavrnutí. Moc přesvědčivě to ale nezní.

Ano, bloudím v rozpacích. Je mi u ní tak dobře, jak jsem to pod přímými paprsky slunce ještě dosud nezažila. A to tu jsem už nějaký pátek. Moje babička se mi zjevuje jako pohádková víla. Přichází mě pohoupat, utišit, rozptýlit moje nejistoty. Přináší mi klid a naději. Přitiskne mě pokaždé ke svým rozvláčnělým prsům a pokojně ke mně promlouvá. Její mírně nasládlá vůně prostupuje hedvábnou halenkou i vlněným svetrem. Je to jiná vůně, než na jakou jsem zvyklá od maminky. Nečekám od ní slastnou kapičku hus-tého mléka. Přesto mi chutná stokrát víc, než odhalený prs maminčin. Tohle aroma je načichlé upřímností. Také snahou o porozumění a sdílení. I když babička klade otázky, a klade je více pro sebe než pro kohokoliv jiného, přijímá mě. Maminčina náruč bývá chladná. A není to tím svetrem z vlny bez umělých vláken.

„Stelo nemůžu si k sobě Inušku vzít. Víš přece, že jsem zaměstnaná. A ještě nějaký čas budu. Pošlu ti peníze. Víím, že je potřebujete. Nemám mnoho, ale vám poslouží líp než mě. Jsem už stará ženská. Co já bych tak mohla potřebovat?“

Proč? Proč mě moje hodná babička vrátila na polštářek? A proč to sladoučké, nejsladší slovíčko „Inuška“ tak rychle zaměnila za jedovaté slovo „peníze“? Ať to řekne ještě jednou! Ať mi to ještě zopakuje! Prosíím!!! Moc si přeji uslyšet ještě jednou to nádherně měkoučké „Inuška“ namísto tvrdého, nahořklého „Ingrid“.

Tak mi říká maminka. Pokud mě vůbec osloví. Bývá to velmi zřídka. Vlastně je to tak lepší. Nelíbí se mi být Ingrid. To jméno na mě dopadá jako obrovská ledová kroupa, která mě přimačkává k holé, nepřátelsky kamenné zemi. Je proto lepší, když mi neříká nijak. Prostě mi jenom stručně oznámí: „Jdeme na to!“ A opravdu jdeme na to. V tu chvíli se nemůže začít dít nic jiného, než že se mi dostane pravidelného krmení. V bříšku už se mi většinou honí hladové žížaly. Kroutí se a hrozí zašmodrcháním. Není to nic příjemného, ale dá se to vydržet. Jsem na hlad zvyklá. Někdy musím volat tak dlouho, až se vydám ze všech mých sil. Nechci v mém křiku přestat, ale hlas mě po dlouhé chvíli mocného pláče začne zrazovat. Přemůže mě do klimbání. Na okamžik vzdám svůj boj o potravu a nechávám si něco hezkého zdát. Není to však nijak hluboký spánek. A sny jsou jenom takovými polosny.

Ty krásné postavy s nehybnou tváří, které se pohybují úplně jinak než lidé kolem mne, vídám, i když mám očka dokořán. Neusmívají se, ani se nemračí. Přesto ke mně vysílají klid, který bych jinak vůbec neznala. Nic neříkají. Vlastně vůbec nic nedělají. Jen tak jsou. Jsem moc ráda, že jsou. Chrání mě. Jen tak si tu poletují a já jsem v bezpečí. I když mě třeba maminka neslyší. I když nepřispěchá, aby mi vložila do pusinky kousíček sebe. Andělé na sebe nikdy nenechávají tak dlouho čekat. Teď tu však žádného nevidím a bříško mám úplně prázdné.

„Pošlu ti peníze na účet. Ty si ale pohlídej, co s nimi Přemek udělá. Měli byste o tom rozhodovat oba dva. Nenech se obejít. Já víím, že stavba

spotřebuje obrovské sumy, ale ty nezapomínej na sebe. Nemůžeš přestat žít jenom proto, že stavíte dům a narodila se ti postižená dcera. Ostatně, tak jsi to sama chtěla. Vzpomínáš? Ta se má ale k světu! To je dobře, moc dobře. Musí být silná. Čeká ji spousta trápení. No, nechám vás tu holky samotné, ať vás neruším při krmení.“

„Ne. Už zase? Zdá se mi, že chce jíst pořád. Bradavky už mám úplně rozpraskané. Šíleně to bolí. Přitom ze mě stejně skoro nic nevytáhne. Mléka mám pořád míň. Je to utrpení, mami!“

„Přestaň fňukat. Teď už nic nezměníš....“

„Ingrid se neměla narodit. Přemek měl tenkrát pravdu. Podvedla jsem ho a tohle je trest. Všechno kolem Ingrid je trest. Proč je taková? Mrzák. Ne-nechá mě ani chvíli vydechnout. Už nemůžu, mami. Přemek mě potřebuje na stavbě, malá potřebuje moje mlíko. Co potřebuji já, to nikoho nezajímá. Skončím s kojením. Nemá to smysl. Vyčerpává nás to obě. Je věčně hladová. Už to nedávám. Zavezeš mě do města pro Sunar?“

Nerozumím přesně, o čem to maminka tak dlouze rozpráví. Snažím se ji přivolat. Říct jí, že ji potřebuju. Že mám hlad. Že se chci přitulit. Že nechci být s těmi dotěrnými hady v břiše sama. Nikdo si mě však nevšímá. Slyším jenom hlasy. Moji lidé jsou někde za mojí hlavou. Nevidím je.

Vtom jako by ze stropu nade mnou vystoupil on. Je to už můj dobrý známý. Tentokrát září jasněji než obvykle. V duhové mlze, kterou si s sebou nese, probleskují stříbrné hvězdičky. Myslím, že mě chce potěšit. Proto si dnes oblékl svůj sváteční kabát. Páni! To je krása! Zadrhává se mi hlas. Na kratinkou chvíli dokonce zapomínám na touhu po mlíčku. Upírám k němu oči. Snažím se je otevřít a nemrkat. Chci z něho vidět co nejvíc. Je úchvatný. Ráda bych se ho dotkla. Natahuji ručičky před sebe, ale zůstávají mi trčit ve vzduchu. Necítím nic. To mě rozčilí. Potřebuji blízkost. Anděla, babičky, nebo maminky. Tak kde jste kdo? Jsem zoufale sama a mám hlad! Pouštím se do ještě silnějšího křiku.

„Ach ne, Stelo. Rozmysli si to ještě! Pojd', zkus malou přiložit. Ono to zase půjde. Byla by věčná škoda, kdybys přestala s kojením. Dítě potřebuje

být silný. Umělým mlíkem jí moc nepomůžeš. Kdo ví, jak by ho snášela. Namísto častého krmení bys pak musela řešit bolení bříška. A to taky není o co stát. Děti pak dovedou proplakat celé noci. Něco o tom vím. Nezapomínej, že jsem vychovala tři. Tvůj bráška se také odstavil nečekaně brzy. Jéje, co my jsme si pak užili! Ne. Vezmi teď Inušku a dej jí napít. Dohlédnu na vás!“

Opravdu si pro mne přišly maminčiny ruce. Zase tak nádherně voní. Jsem nadšená, jenom jak je ucítím poblíž. Přestávám vzlykat. Teď už se dočkám. Odhalí se přede mnou sladkost, nad kterou není.

Maminko, jak to že máš ještě na sobě ty studivé, divně šustivé šaty? Škrábou mě po tváři. Přitul si mě ke své kůži, prosím!

„Řekla jsem dost! Přemek taky říká, že nás to kojení jenom zdržuje. Děti na umělém mlíku vydrží delší dobu bez jídla. Ingrid si nemá co vymýšlet. Jedeme pro Sunar. Už se dál týrat nenechám.“

Cpe mi ručky do kabátku. Pod rozklepanou bradičkou se snaží uvázat uzlík od čepičky. Nedaří se jí to. Je tam příliš málo místa. Nechává tedy tkaničky volně rozhozené a zvedá mě ke svému rameni. Hlavička se mi rozklimbá ze strany na stranu. Jsem vyděšená. Děje se něco, co se dítě nemá. Moje tváře se neopírají o měkkou podušku mámina holého prsu. Dřou se naopak o tvrdý kabát a není jim pomoci. Mám příliš slabý krček, abych to zmítání sama zastavila. Tak tak, že se mi nezlomí. Děsem mi škobrtá hlas. Pláču už docela potichu. Jen občas ze mne vyjede silnější tón. Vyšší a žalostnější, než na jaké jsem zvyklá. Naštěstí je tu babička. Přiskakuje k rozčilené mámě a svojí horkou dlaní mě zachytává v místě pravého ucha. Trochu mi jím při tom zatočí, ale to už je jenom malá bolístka oproti předchozí, beznadějně hrůze.

Díky, babi! Nemohla bych raději na tvůj heboučkový, vlněný svetr?

Do bříška mi začali dávat kamení. Je těžké a nesmírně tuhé. Není vůbec dobré, ale na tom tolik nesejde. Hlavně, že to vyhání rozdováděná hádátka. Do pusinky už nedostávám maminčinu dobroučkou bradavku. To mě moc

trápí. Na mamince stále zůstávají štiplavé, škrábavé šaty a na jazýček dostávám cosi nevábneho. Je to divné, kluzké a nijak to nevoní ani nechutná. Bolí mě z toho pusinka. Musím se s tím ale poprat. Jinak bych nedostala ani kapičku. Peru se. Nemám jinou možnost. Jinak by mě hadi v břiše utrápili. Najíst se je velká dřina. Jsem hodně unavená a často usínám dřív, než vyženu i toho posledního krutizlobra. On mě pak brzy vzbudí. Jenomže to už se mi v břiše nadělají kameny, které mě tlačí, až to bolí. Nebývá mi dobře. Volám maminku. Chci pochovat. Chci, aby položila svoje jemné prsty na moje holé břicho a vytlačila mi ty drzé šutry z břicha. Někdy mě poslechne. Jindy se ale ozve tatínek:

„Už zase křičíš! Stelo, nech ji vyřvat! Takhle by si jenom zvykla. Už tak nám nedá ani chvilku pokoj. Nerozmazluj ji. Párkrát se uřve a pak už bude pokoj. Jen vydrž a nikam nechod. Měla by ses více věnovat manželovi, nemyslíš?“

Potom se doopravdy děje to, co tatínek předeslal. Mě začne docházet dech a nechávám vítězit posledního hada, co se plazí mezi snůškou kamení. Maminka namísto mě přitulí tatínka a zanedlouho mě namísto ukolébavky uspávají divné vzdechy mých lidí. Bývá mi hodně často hodně smutno. Anděli, jsi tu někde? Určitě si tu poletuje poblíž, ale já už neudržím víčka. Snažím se odletět za ním. Ve snu je mi vždycky líp.

„No né, ta vaše princezna už vyrostla? Jak se máte, rodinko? Jak dlouho jsme se neviděli? Bude to už hezkých pár měsíců! Pověďte, co je u vás nového?“

Přišly hlasy, o kterých moc nevím. Nebydlí tu s námi. Jsou to muž a žena. Už je vidím. Jé, to je krása! Oba se pohybují v duhové mlze. Barevná mozaika, která s nimi vešla, mě přitahuje. Otáčím se za nimi. Nechci je ztratit z očí. Přetáčím se na bříško, zvedám hlavičku, vzpínám se na kolínka a rozhoupávám své tělíčko, jak jen to dovedu. Jde to! Už se mi to několikrát

podařilo. Posouvám se dopředu. Na moji pokroucenou nožičku se nemohu spolehnout. Musí to ale jít i bez ní.

Cítím, jak na mě ulpívají pohledy obou návštěvníků. Hladí mě po zádkách. Vysloveně mě postrkují dále vpřed. Jenomže už není kam. Temínkem hlavy narážím do příček v čele postýlky. Chci se dostat co nejbližší. Dvě velká světla obešla moji postýlku. Mám je teď před sebou. Obemknu oběma pěstičky tyčky, které se mi postavily do cesty. Přitáhnu se a... ejhle! Když podsunu kolínka pod sebe, povyrostu o pořádný kousek. Mohu se teď lépe rozhlížet do všech stran. Muž a žena mi jdou v jejich duhovém mraku naproti. Pokouším se udělat totéž ještě jednou. Povolím pěstičky, posunu je výš a opět se vši silou přitáhnu ke dřevěné zábraně. Stoupám si na nožku, které důvěřuji více. Druhá by jí hned chtěla být ku pomoci. Nezůstává proto pozadu. Nachází si místo vedle svého nepravého dvojčete a hlásí se o slovo. Poprvé poznávám, jak vypadá svět ze stoje. Dívám se najednou z veliké výšky a líbí se mi to.

Zaujatá novým objevem polevím v pozornosti. Přichází, co musí přijít. Moje otočené chodidlo si neví rady s tíhou, kterou na něho bezostyšně uvalím. Nedochází mi, že je třeba rozložit svoji váhu směrem vzad, protože od patičky vpřed pro mě neexistuje žádná opora. Podlomí se mi nejprve levé koleno a už se mi nedaří zůstat zpříma. Kácím se na stranu. Najednou mě cosi zachytí. Můj terč obdivu mezitím došel až ke mně a včas si všiml mé nešikovnosti.

„Ale, huplá, sluníčko, tak ty už takhle? Ty jsi ale šikovná holčička. Jak že ti říkají? Inuška? A nebude ti vadit, když se s tebou pomazlím, slečinko?“

Jéje, jak by mi to mohlo vadit. Kouzlím co nejroztomilejší úsměv. To pro tuhle pohádkovou vílu, která mi slibuje laskavé dotýkání.

Ocitám se u ní na klíně. Koupu se v obláčku Lásky. Jsem přesvědčená, že tenhle mrak se hned tak nerozpustí. Že z něho nezačne pršet, ani se nenechá odfouknout větrem. Tahle přenádherná oblačnost totiž doprovází Lásku. A z těchtole dvou milých lidí sálá Lásky jako teplo z ohňových plamenů.

Moje víle se se mnou mazlí. Je něžná a krásně hřeje. Potom mě s velkou opatrností pokládá na zadní část pohovky se slovy:

„Polez, Inuško! Otakar už na tebe čeká. Podívej, jak se těší, až si tě bude moci pochovat. Polezeš za strýčkem? Jsi tak rozkošná, Inuško. Tak do toho!“ a pleskne mě po zadečku vystlaném plínkou přesně tak silně, aby mě nastartovala k mému dalšímu lezeckému pokusu. Ke zmíněnému Otakarovi to nemám daleko. Stačí třikrát, čtyřikrát vystřídat ručky s nožkami, přičemž mě z boku stále jistí předobrá vílí ruka, a už jsem v láskyplné péči pořádných mužských tlap. Jsem malinkatý tučňáček pod hřejivým přewisem tátova tučného břicha. Jsem moc ráda tučňáčkem.

„Ještě jste nepřemýšleli o operaci? Myslím, že je nejvyšší čas. Inka se už začne stavět stále častěji. Jakmile si najde svůj způsob, jak udržet rovnováhu, bude pro ni potom náhlá změna hodně náročná. Kromě toho ji celá procedura na jistý čas zbrzdí ve vývoji. Byla by škoda, kdybyste s tím otáleli. Podívám se na klinice na volné termíny. Anebo víte co? Poradíme si jinak. Ano, to bude nejlepší. Vaše Inuška si to zaslouží. Rozhodně nebude problém prosadit zákrok v co nejkratší době...“ hovořil by můj hodný tučňák ještě dál, kdyby mu do jeho kolíbatvé řeči nevstoupila moje maminka:

„Počkej, Otakare! Nespěchej tolik. Ještě jsem to chtěla udržet v tajnosti. Ale na výběr už asi nemám. Dobrá. Jsem těhotná. Čekáme druhé dítě. Chápeš? Byla by to velká zátěž. Ingrid je už dost těžká a po operaci bude určitě hodně nevrlá. Kdo by ji pořád nosil? Nezlob se, ale pro mne je teď důležitější, aby se mi druhé dítě narodilo zdravé.“

Vzduchem jakoby proletěla jiskra. Ne taková, co rozpoutává plameny. Spíše takový výboj, který kolem sebe šíří těžko snesitelné napětí. Nestačím se divit. Jak je možné, že jsou všichni tak překvapení? Copak to není úplně jasné? Copak skutečně necítí, že je mezi námi ještě jeden život? O dušičce, která vklouzla do maminčina břicha, já už totiž dost dlouho vím. Obdivuji ji. Je tak odhodlaná. Plná elánu a jistoty, že je na správném místě. Nevzpomínám si, že bych kdy oplývala tak jiskřivým nadšením jako moje mladší sestřička. Povídáme si spolu často. Snažím se k ní být poctivá. Nelžu jí. Nevy-

bírám. Seznamuji ji se světem venku tak, jak jej doopravdy prožívám. Ona je neskutečně natěšená. Na všechno. Také se na ni těším a těší mě její těšení. Přesto se bojím, aby se nezklamala. Naše společné rodiče neobjímá žádný oblak lásky, ve kterém je tak báječné se koupat.

Tady vážně nikdo nepoznal, že je tu moje malá sestřička s námi?

„To je skvělé. Gratulujeme.“

„Gratulujeme. Opravdu vám to moc přejeme,“ přidává se k mužskému hlasu mého hodného strýce ženský hlas jeho ženy. Oba znějí trochu posmutněle. Druhý ještě více než ten první. Ale snad je to doopravdy jenom tím překvapením.

„Jasně. Chápu tvoje obavy, Stelo. Dovol mi ale, abych se pro Inušku pokusil něco udělat. Nebylo by to ode mne fér, když ty možnosti mám.“

Rozpačité ticho mi nedělá dobře. Drncání strýčkových stehů, na kterých se houpu, totiž žádné zvuky nevydává. Obchází mne napětí roztroušené ve vzduchu. Nebere to žádnou oklikou. Mám vážný strach, že dokáže prostupovat lidmi. Snažím se o nemotorné „paci, paci...“. Asi jenom v polovině pokusu se mi podaří trefit jednou dlaní do druhé. Je to alespoň nějaký zvuk. Lepší než žádný. Nikdo z dospěláků mi při tom ale nepomáhá.

Stýská se mi po mamince. Přelaskavé ruce moje tetičky nejsou nikdy nijak daleko, ale mně chybí vůně moje maminky. Nikdo jiný tak nevoní. Ani kdyby mě od rána do večera a od večera do rána hladili, nosili a na rukou kolíbali, nemůžou mi moje maminku nahradit. Ani Vilma ne.

Byla tu se mnou ještě před tím, než mi to udělali. Potom už se ode mne nehnula ani na okamžik. Nebo alespoň o tom nevím. Špatně se mi s tou těžkou věcí na noze spí. Určitě by mi neušlo, kdyby ode mne třebas jen na minutku odběhla. Nevím proč, ale moc jí na mně záleží. Víc, než všem ostatním postavám, kterých tu kolem mne není zrovna málo.

Těžko je od sebe rozeznávám. Všechny jsou totiž stejně bílé. Tu mě

někam poponesou, tu mi zase píchnou něco hodně ostrého do ruky nebo do prstíku. Nejsou zlé, ale žádné světlo z nich ke mně nepřichází. Zato tetička Vilma je jako hvězdička, přes kterou nikdy nepřejde mrak. Je mi to proto moc líto, když pocítím nezvladatelnou touhu po mamčině vůni. Dávám se pak do pláče, přestože vidím, jak to tetičku trápí. Nemůžu si pomoci. Moje maminka mi prostě schází. Bolí to víc, než nožka, se kterou mi něco provedli. Ááá, jsem tak unavená a bolavá. Proč tu se mnou není moje maminka?

Konečně! Dočkala jsem se! Přišli za mnou! Našla si mě moje vůně a já nasávám, až se mi chvěje nosík.

„Bude to dobré, Stelo,“ zakrývá mi tolik vytoužený pohled na moji maminku Otakar. „Inuščina nožička si dá říct. Při správné péči a rehabilitaci by neměl být problém ji rozběhat. Inka to zvládne. Je to velká bojovnice. Už teď má z poloviny vyhráno. Udělali jsme, co jsme mohli. Poděkujte také Vilmě. Strávila u ní nepřetržitě celé týdny. Je obdivuhodná. Zbytek už je ale na vás. Přijdeme se na vaši princeznu brzy podívat. Slibuji. Však ona by to Vilma beztak dlouho nevydržela. Zvykla si na malou jako na vlastní. No, tak se staňte, rodičové!“ přitlačí trochu na hlasivky můj strýc doktor. O něco měkčím hlasem se ještě zeptá: „Co vaše druhé? Všechno v pořádku?“

„Hm, zatím ano. Doufejme. Podruhé už bychom podobnou ránu nestáli. Co říkáš, Stelo?“ promluví tatínek za maminku. I když v jeho bříse se namísto rozpustilých ještěrek vrní tak možná řízky od oběda. Je mi to ale jedno. Jsem nesmírně šťastná, že smím být opět u mých lidí.

Ahoj sestřičko! Prý se máš stále více k světu! Chyběla jsi mi! Doufám, že nás tak hned zase něco nerozdělí. Mám tě ráda. Mám vás všechny moc ráda. Au! Copak nevidíte, že mám na nožičce bebí?

Vracíme se s maminkou z vycházky. Jako pokaždé, udržuji si od kočárku s mojí malinkatou sestřičkou stále přiměřený odstup. Loudám se. Mohla bych jít rychleji. Mohla bych se dokonce držet postranního madla a poskakovat vedle maminky. Jo! I to už dovedu! A dokonce mě to hodně baví. Vůbec mi nevadí, že moje spravovaná nožička za tou zdravou pořád pokulhává. Do stanu se, kam potřebuju. Tak co? Umím vylézt kdejaké schůdky a moc ráda zkouším chodit po kraji chodníku. Maminka se potom sice trochu zlobí, když říká: „Ingrid, běž od té silnice. Spadneš a skončíš pod autem. Jsi pořád stejně neposlušná. Říkám ti to snad už po sté, že po obrubníku se nechodí.“

Přesně takhle na mě volá, když se někdy otočí a přichytí mě při mých akrobatických pokusech. Ještě mojí divné noze nevěří. Přitom už vůbec není tak moc divná, jak byla, než si mě půjčili strýček s tetičkou. Hodný Otakar mi ji narovnal. Ukazuje už stejným směrem jako moje druhá nožka. Je jenom o něco nešikovnější. Jsem na to ale zvyklá. Když mě nechce poslouchat, tak jí prostě domluvím a je to. Mám ji možná ještě raději než tu zdravou. Hezky mě při běhání houpe.

Kočárek, ve kterém se vozí Jituš - tak maminka mojí sestřičce říká nejčastěji - se mi moc líbí. Je takový hezky veselý. Má barvičku jako travička, a když nakouknu pod boudu, rozkvete najednou celou loukou drobných kytiček. Jituš se má, že se na ta sluníčková kvítka může pořád dívat. Nechápu, proč to nedělá. Ona buď brečí, anebo spí. Je ještě divnější, než byla moje nožka dřív.

Stejně ale nejradši pozoruji náš kočárek z dálky. Je mi tak líp. Vedle maminky pořád jenom číhám, kdy mě zase napomene. Napomíná mě totiž skoro pořád. Nejvíc právě kvůli mému houpání. A já se přitom na mé nožce houpu tak ráda. „Dávej si přece pozor Ingrid. Ať ti špičky míří pořád dopředu... Už seš dost velká, abys mi rozuměla. Nedělej, že nevíš, o čem mluvím... Zase si s tou nohou hraješ...“ hudruje několikrát za vycházku maminka a má pravdu. Ono je to ale tak zábavné! Když našlápnu na samej okrajíček paty

pěkně zvysoka, kolíbám se přes kulaťoučké chodidlo jako na houpacím koníčkovi. Zrovna jako na takovém, co má teta Vilma. Kdypak mě k ní asi maminka zase zaveze?

Jééé, scházíme kopeček k našemu domu a na lavičce přede dveřmi sedí ta hodná stará paní. Srdíčko mi poskočí radostí. Je opravdu moc hodná. Vždycky mě pochválí, jak už pěkně běhám, a ještě se mě na něco zeptá. Připadám si potom skoro tak veliká jako moje maminka. Té se často ani na nic nezeptá. Chci být u ní co nejdřív. Dřív, než náš kočárek s Jituš. To by se pak moje paní se stříbrnými vlasy možná zvedla, aby se podívala na ty hezounké kytíčky pod boudičkou, a nevšimla by si, že jsem zase o kousíček větší než posledně. Peláším proto z vršku kamenité cesty jak nejrychleji dovedu. Předbílám maminku, ani se na ni nepodívám. Oči se mi totiž přilepily na laskavou stařenku.

„Kam letíš? Co tě to popadlo? Dívej se přece na cestu! Zakopneš a bude zase křiku!“ zachytila můj únik maminka a snaží se mě zastavit. To se jí ale nemůže podařit. Já totiž bezpečně vím, že nezakopnu. A vůbec už nerozumím tomu, proč má strach z nějakého křiku. Před maminkou totiž nikdy nekřičím. Pořád si mě plete s ubrečenou Jituš.

„Holčinko, ty máš ale kuráže!“ Rozpřahuje svoji náruč pro moje bezpečné přistání paní s bílou hlavou. „To jsem ráda, že tě zase vidím. Jakpak se ti daří, pověz?“ Tiskne mě jednou rukou k její pestré zástěře a druhou mi zlehýnka přejíždí po vláskách. Není to skoro cítit, ale přesto je. Hrudníček se mi zalévá blažeností. Skrání mě sprška drobounkých kapiček náhlé úlevy a štěstí. Jako když při koupání ve vaně nakloním moji červenou konvičku. Vychutnávám si to slabounké bubnování na srdíčko a vklíněná mezi stehny mojích chůvy se bořím stále hlouběji do jejího břicha.

„Roste z tebe slečinka, panečku! Paní Králová, ta Vaše princezna má vlásy jako andělíček,“ nepřestává mě hladit trošinku roztřesená, vrásčitá ruka. Vychází z ní teploučký klid a rozvaha. O moudrosti toho, bohužel, ještě mnoho nevím.

„Podívejte, Jituš má už taky lokýnky! Tolik vlásků jako Jituš Ingrid ni-

kdy neměla. Kdo ví, po kom je naše Jituška podědila,“ vytahuje hned maminka sestřičku z pod peřinky, aby upozornila na její nevidanou andělskost.

Stařenka sice zvedne oči do výše rozespalého miminka, ale nepřestává mě chránit svými roztaženými křídly. Tohle je anděl! Kdepak já nebo moje vlasatá sestra. Tahle neobyčejně hřejivá bytost musí mít zaručeně něco společného s postavami, které vídám poletovat v bezprostřední blízkosti lidí. Jako by byly jejich druhým tělem. Tak dokonale mnohdy lemují jejich skutečné obrysy. Můj anděl však dokáže na rozdíl od ostatních promlouvat. Jeho hlas hladí stejně jako jeho kouzelné perutě.

„Hm. Když říkáte,“ povzdechne si bělovlasá paní, jako by ji ta jediná, jednoduchá věta unavila. S nádechem si dá trošinku na čas.

„Co kdybych Vaší Inuše ušila nějaké šatičky? Zůstaly u mě nějaké šaty, které nosily moje dcery na jejich první bály. Je to moc pěknoučkový materiál. Vaší slečince by nějaká ta větší paráda náramně slušela. Aspoň bych mohla být ještě nějak užitečná. A léto tu bude co nevidět. Nebudete se na mě zlobit, paní Králová?“

Starším se neodmlouvá. Tak to alespoň maminka říkává, když s brumláním odmítám jídlo, které mi předloží. Jsem moc ráda, že ono pravidlo neplatí jenom pro mě.

„Když myslíte. Ale skutečně jenom, když Vás to nebude zatěžovat. Ingrid rozhodně nedostatkem netrpí,“ vyškubne mě přísná paže z andělského objetí a táhne mě do domu.

„Ingrid, musíme dojít do lékárny. Jituška dostala rýmu,“ oznamuje mi maminka už při snídani. V hlavičce se mi spíná hned několik blikavých světýlek najednou. Jestli sestřička potřebuje doopravdy lék, potom se vydáme do města. Do města já chodím moc ráda. Nejsme tam totiž samy. Tedy jenom já, maminka a Jitka. Tak to totiž bývá, když zrovna nepotřebujeme nic koupit. To potom jdeme někam do lesa, na louku nebo ošklivě hrbolatou cestou

mezi poli. Nevím, proč tam tak často chodíme, ale mně se tam nelíbí. Nikoho tam nepotkáváme. Je to taková smutná vycházka. Maminka mě pokaždé celou cestu připomíná, jak špatně při každém kroku pokládám moji spravovanou nožičku. Nutí mě potom chodit pořád před ní, aby měla moji chůzi pod kontrolou. Nenávidím to. Mezi lidmi jí ale na mně tolik nezáleží. Nechává mě klidně za sebou a nijak si mě nevšímá. Nemluví na mě a to je lepší. Dnes tedy půjdeme tam, kde jsou lidi.

Hned mě také napadá, že si nebudu muset natáhnout tepláčky a holínky. Hlavně holínky se mi vůbec nelíbí. I když na nich mám obrázky mých oblíbených zvířátek, nenosím je vůbec ráda. Každá je totiž jinak veliká. Z jedné nožky mi padá, na druhé mě tlačí. Kupovali jsme je jinde než ostatní botičky. Maminka říkala, že by stály moc penízků. Že prý na holínkách nesejde. Že musíme šetřit. Máme přece veliké dluhy!

Dnes bude krásný den. Určitě si obuju volné sandálky. V těch mě nožky nikdy nebolí. Kéž bych si k nim mohla obléct také nové šatičky, které jsem dostala od hodné stařenky!

Nechávám sklouznout lžici do talíře s vločkami. Kaše v mém talíři mě stejně nezajímá. Je pořád stejná. Každé ráno mi maminka nasype hromádku suchých vloček a nalije na ně studené mlíčko. Nechutná mi to. Je mi z toho v bříšku zima. Nebudu už jíst. Je mi jedno, že budu mít venku hlad. Třeba se mi podaří vyprosit suchý rohlík, až budeme v domě, kde je pohromadě tolik všelijakých dobrot.

Seskakuji ze židle a peláším do pokojíčku. Musím být rychlejší než mamincina ruka. Kdybych slézala na podlahu pomalu, určitě by mě zadržela a musela bych dojíst celou tu nedobrou snídani. Bačkůrek pod kuchyňským stolem si schválně nevšímám. Zdržely by mě. Mám totiž velký plán. Dnes budu princezna.

Třeba bude na lavičce před domem sedět moje paní se stříbrnou hlavou! Třeba mě pochválí, jak mi to sluší! A třeba mě také pozdraví: „Krásné dobré ráno, princezno!“ Jé! To bude nádhera!

Přibíhám zpátky do kuchyně. Na natažených ručičkách nesu moje prv-

ní a jediné šatičky. „Mamíí, na! Toto ci. Posíím!“ nezapomenu na slovíčko, na které se prý zapomínat nesmí. Jestli je opravdu tak důležité, jak říká tatínek, potom mi dnes určitě pomůže uprosit maminku. Ona mi totiž ven ještě nikdy šatičky nedovolila.

„Už zase vytrápuješ?“

Stojím ve dveřích. Očima stále prosím.

„Neříkala jsem ti už tisíckrát, že po venku v nich chodit nebudeš?“

Říkala, ale dnes se nedám.

„Chceš, aby se za námi všichni otáčeli?“

Jo, jo! To přesně chci! Budou se na mě dívat, protože budu hezká.

„Zvykni si, holka, že nemáš co ukazovat.“

Jak to že nemám co ukazovat? Co moje nové šaty? Chci, aby je všichni viděli!

„Všichni na nás potom zírají, jako kdybychom byly z cirkusu. Nestačí snad, že kulháš?“ Nekulhám, nekulhám, nekulhám.... Jenom se houpu. Na tom není nic špatného. Ať si to maminka taky někdy zkusí.

„Nestojím o žádný soucitný pohledy. Tu ženskou, co ti ty šaty ušila, nám byl čert dlužnej. Odes je.“

Povoluje mi krček, hlava mi padá, očima brouzdám po kuchyňské podlaze.

„A začni se soukat do kalhot. Když odmítáš snídani, půjdeš hladová. Však ona tě ta tvoje paličatost vytrestá.“

Otáčím se na zdravé patě. Můj obrázek vesele barevného dne pokrývá černočerná kaňka. Jako když jsem nedávno na omalovánku vylila špinavou vodu z vodovek. Fuj! Je mi najednou špatně. Bolí mě břicho, ale hlad to není. O něco výš mě něco moc nepříjemně tlačí. Nějak se do mě dostal veliký těžký kámen. Vůbec netuším kudy, ale je tam. Začínám se dávit, jako bych se ho chtěla zbavit pusou. Vyplivnout ale nejde. Pořád je tam a ještě roste. Už se mi tam nechce vejít. Nevím si rady. Je mi do pláče. Maminka se na mě dívá. Neměla bych plakat. Bude se pak zlobit ještě víc. Moc bych chtěla, ale nevydržím to. Slzy se mi samy tlačí ven z očí. Svět se mi schovává za záclonu.